

βρωμόστομος επίθ. πολλαχ. βρουμόστονμους πολ-
λαχ. βορ. ιδιωμ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βρωμα (ή) καὶ στόμα. Ἡ λ. καὶ
παρὰ Σομ.

1) Ἐκεῖνος τοῦ ὁποῖου βρωμᾷ τὸ στόμα, ὀζόστομος
ἐνθ' ἄν. 2) Μεταφ. αἰσχρολόγος, βωμολόγος, κακολό-
γος, ὑβριστής. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βρωμόγλωσσος.

βρωμοσύνη ή, Κύθν. Νάξ. Τήν. κ. ἄ. βρωμοσύν'
Μύκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βρωμος.

1) Ἀκαθαρσία, ρυπαρότης, Νάξ. 2) Ὀκνηρία, νω-
θρότης Κύθν. Μύκ. Τήν.

βρωμοσφαῖρα ή, ΓΣουρῆ Ἀπαντ. 2, 42.

Ἐκ τῶν οὐσ. βρωμα (ή) καὶ σφαῖρα.

Ἡ ἀθλία γῆ: Ποίημ.

ὦ, ἀφῆσέ μας, Κύριε, 'ς αὐτὴ τὴ βρωμοσφαῖρα
μονάχοι νὰ ψηνώμαστε καὶ νύχτα καὶ ἡμέρα.

βρωμοτάξιδο τό, σύνηθ. βρουμοντάξ'δον πολλαχ.
βορ. ιδιωμ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βρωμα (ή) καὶ ταξίδι.

Ταξίδιον καθ' ὃ ὑφίσταται τις κακουχίας: Ἐκαὶ ἕνα
βρωμοτάξιδο ἀξέχαστο. Συνών. παλαιοτάξιδο.

βρωμότοπος ό, σύνηθ. βρουμότουπους βόρ. ιδιωμ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βρωμα (ή) καὶ τόπος.

1) Τόπος ἀκάθαρτος, βρωμερός. Συνών. βρωμε-
ρότοπος. 2) Τόπος ἄθλιος, ἐλεεινός.

βρωμότουρκος ό, κοιν. βρουμότουρκους βόρ. ιδιωμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βρωμα (ή) καὶ τοῦ ὄν. Τοῦρκος.

Ἀτιμος, φαῦλος Τοῦρκος: Ἀσμ.

Σώπα, σώπα, βρωμότουρκε, σώπα, παλαιοαρβανίτη,
κάλλια νὰ ἰδῶ τὸ αἷμα μου τὴ γῆς νὰ κοκκινίσῃ,
παρὰ νὰ ἰδῶ τὰ μάτια μου Τοῦρκος νὰ τὰ φιλήσῃ

Μακεδ. (Νάουα).

βρωμοτράγουδο, ἰδ. βρωμο - 4 β.

βρωμοτύρι τό, πολλαχ. βρουμοντύρ' πολλαχ. βορ.
ιδιωμ. βρουμοντέρ' Θάσ. Θεσσ. Μακεδ. (Βελβ.) Λέσβ.
Σάμ. βουνομυτέρ' Σαμοθρ. βουνομυτί Σαμοθρ. βρω-
μότυρο πολλαχ. βρουμότυρου πολλαχ. βορ. ιδιωμ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βρωμα (ή) καὶ τυρί. Διὰ τὸ ε τοῦ τύπ.
βρουμοντέρ' ἰδ. ΑΤζάρτζαν. Θεσσαλ. Διάλ. 24.

Τυρὸς ὄζων ἢ κακῆς ποιότητος ἐνθ' ἄν.: Ἀσμ.

Κὶ ἄντρας πάνει 'ς τ' ἀργαστήρι|μὲ ψωμί καὶ βρωμοτύρι
Ἡπ.

βρωμοῦ επίθ. θηλ. Κρήτ. Πελοπ. (Τριφυλ.) Πόντ.
(Τραπ.) κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βρωμα (ή) καὶ τῆς παραγωγικῆς κα-
ταλ. - οῦ.

Ἡ ἀποπνέουσα κακοσμίαν, δυσώδης, ἐπὶ γυναικός:
Βρωμοῦ γυναῖκα Τραπ.

βρωμούλλα ή, Μεγίστ. βρουμούλλα Στερελλ. (Παρ-
νασσ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βρωμα (ή) καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
- ούλλα.

1) Φυτόν τι δυσώδες. Συνών. βρωμουλλεά. 2)
Δυσωδία, βρωμα Στερελλ. (Παρνασσ.): Παροιμ. φρ. Οὐ
ἄνθρουπους μὶ τ' βρουμούλλα τ' ζῇ.

ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

βρωμουλλεά ή, Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βρωμούλλα κατὰ παρέκτασιν διὰ τῆς
καταλ. τῶν φυτῶν - εά.

Βρωμούλλα 1, ὁ ἰδ.

βρωμοῦσα επίθ. θηλ. κοιν. βρουμοῦσα βόρ. ιδιωμ.

Ἐκ τοῦ ρ. βρωμῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
- οῦσα, περὶ ἧς ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾷ 37 (1925)
180 κέξ. Ἡ λ. καὶ μεσν. Πβ. Πουλολ. στ. 39 (ἐκδ. Wagner
180) «ἤλθες, βρωμοῦσα τζαμπεροῦ, εἰς ἀτιμιὰν τοῦ γάμου».

Α) Ἐπιθετικ. 1) Ἀκάθαρτος, ρυπαρὰ κοιν.: Παροιμ.

Ὅπου ἀκαμάτρας ριζικὸ κὶ ὅπου βρωμοῦσας τύχη
(ἐπὶ ὀκνηρᾶς καὶ ἀκαταστάτου γυναικός, ἢ ὁποία ὑπαν-
δρεύεται γρήγορα) Αἰγιν. β) Μεταφ. ἀναίσχυντος, ἀνή-
θικος, ἄτιμος κοιν. 2) Ὀκνηρὰ Κύθν. κ. ἄ.

Β) Οὐσ. 1) Λεχὼ Κρήτ.: Παροιμ.

Κατὰ ποῦ 'τον ἢ βρωμοῦσα | ἦτο κ' ἢ παρακρατοῦσα
(κατὰ τὴν λεχὼ καὶ ἢ μαῖα). 2) Διάφορα φυτὰ ὀνο-
μασθέντα οὕτω ἐκ τῆς φυσικῆς των δυσσομίας (ἰδ. ΜΣτε-
φανίδ. Ὀρολογ. Δημῶδ. (1, 11) α) Ἀμβροσία ἢ πα-
ράλιος (ambrosia maritima) τῆς τάξεως τῶν συνθέτων
(compositae) Θήρ. κ. ἄ. Συνών. βρωμόχορτο 2 α. β)
Σησαμοειδὲς τὸ λευκὸν (reseda alba) τῆς τάξεως τῶν ση-
σαμοειδῶν (resedaceae) πολλαχ. Συνών. βρωμό-
χορτο 2 β, γαῖδουρόχορτο. γ) Ἀνάγυρος (II), ὁ
ἰδ., πολλαχ. δ) Ψωραλέα τὸ ἀσφάλτιον (psoralea
bituminosa) τῆς τάξεως τῶν ἔλλοβοκάρπων leguminosae)
ἀγν. τόπ. Συνών. ἀγριοτριφύλλι 4, βρωμόχορτο 2
γ. ε) Στρώχνος ὁ μέλας (solanum nigrum) τῆς τάξεως
τῶν στρυχνωδῶν (solanaceae) Κάρπ. Κρήτ. Πελοπ. (Γέρμ.)
Ρόδ. κ. ἄ. Συνών. ἀγριοτομάτα, βρωμοβότανο,
βρωμόχορτο 2 δ. ς) Ἀκτὴ ἢ χαμαιάκτη (sambucus
ebulus) τῆς τάξεως τῶν αἰγοκληματωδῶν (caprifoliaceae)
Κύπρ. κ. ἄ. Συνών. ἀφροξυλήθρα. ζ) Δρακοντία
ἢ κοινὴ (dracunculus vulgaris) τῆς τάξεως τῶν ἀρωδῶν
(araceae) Λέσβ. κ. ἄ. η) Ἄρον τὸ Ἰταλικόν (arum
Italicum) τῆς τάξεως τῶν ἀρωδῶν (araceae) Λέσβ. κ. ἄ.
θ) Χηνοπόδιον τὸ αἰδοιοειδὲς (chenopodium vul-
varia) τῆς τάξεως τῶν χηνοποδιωδῶν (chenopodiaceae)
ΠΓεννάδ. 1032. Συνών. βρωμόχορτο 2 ς. 3) Διά-
φορα ἔντομα δύσοσμα α) Ἰδίως τῆς τάξεως τῶν ἡμι-
πτέρων (hemiptera), ὡς ὁ κόρις τῶν οἰκιῶν καὶ ὁ δενδρο-
κόρις τῶν ἀγρῶν σύνηθ. Συνών. κορεός. β) Βρω-
μομαρεά 1 β, ὁ ἰδ., σύνηθ. γ) Τίλφη ἢ σῆς, λέπισμα
ἢ σακχαρίνη (lepisma saccharina) ἐκ τῶν λεπιδοπτέρων
ἢ κατατρώγουσα μάλλινα ὑφάσματα καὶ ἄλλας ὀργανι-
κὰς οὐσίας πολλαχ. Συνών. βίδαρα 3, βρωτίδα, σκό-
ρος. 5) Ἡ χλωριούχος ἀσβεστος σύνηθ. Συνών. βα-
ρεκίνα. [* *]

βρωμουσάκι τό, ΠΓεννάδ. 1035.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βρωμοῦσα καὶ τῆς παραγωγικῆς κα-
ταλ. - άκι.

Τὸ φυτὸν χοιράδιον τὸ ξενικόν (scrofularia pere-
grina) τῆς τάξεως τῶν γρομφαδιωδῶν (scrofulariaceae).

βρωμουσεά ή, ἀμάρτ. ἀβρωμουσεά Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βρωμοῦσα καὶ τῆς καταλ. - εά.

Τὸ φυτὸν βρωμοκλάδι, ὁ ἰδ.

βρωμούσης επίθ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ θηλ. ἐπιθ. βρωμοῦσα Ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ.
ἐν Ἀθηνᾷ 37 (1925) 197.

1) Ἀκάθαρτος, ρυπαρός. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βρω -

ΤΟΜ. Δ' - 21

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

μιάρις 1. 2) Μεταφ. ἀνήθικος, φαῦλος. Συνών. βρω-
μιάρις 2.

βρωμουσιασμένος ἐπίθ. Σῦρ. (Γαλις.)

Μετοχ. τοῦ ἀμαρτ. ρ. βρωμουσιάζω.

Ὁ προσβεβλημένος ἀπὸ τὸ παράσιτον βρωμοῦσα,
ἐπὶ λαχανικῶν: Ντομάτα βρωμουσιασμένη.

βρωμόφαγο τό, ΠΝιρβάν. ἐν Ν'Εστία 18,1039 βρω-
μοφαι ΔΒουτυρ. Εἰκοσ. Διηγ. 50.

Ἐκ τῶν οὖσ. βρωμα (ἡ) καὶ φαι.

Φαγητὸν εὐτελές.

βρωμοφούστανο, ἰδ. βρωμο - 3.

βρωμόφυλλα τά, ἀμαρτ. βρουμόφ'λλα Θράκ. ('Α-
δριανούπ. Σουφλ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. βρωμα (ἡ) καὶ φύλλα.

Ἀνάγνωρος (II), ὁ ἰδ.

βρωμοχαλίναρο, ἰδ. βρωμο - 3.

βρωμόχαρτο, ἰδ. βρωμο - 2.

βρωμόχελο, ἰδ. βρωμο - 3.

βρωμόχερο τό, κοιν. βρουμόχιρον βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τῶν οὖσ. βρωμα (ἡ) καὶ χέρι.

Χέρι ἀκάθαρτον ἐνθ' ἀν.: Ποίημ.

Μοῦ εἰχτήκε με ὅλα τὰ σωστά του

καὶ με χαϊδεύει ποῦ καὶ ποῦ

με τὰ βρωμόχερά του

ΓΣουρή Ἀπαντ. 2,241

βρωμοχορταράκι τό, Ἡπ. Ἰων. (Σμύρν.) Πελοπν. κ.ά.

Ἐκ τῶν οὖσ. βρωμα (ἡ) καὶ χορταράκι.

Χορταράκι ἀποπνέον δυσσομίαν ἢ ἀνευ ἀξίας, εὐτελές
ἐνθ' ἀν.: Ἄσμ.

Σωπάτε, βρωμολούλουδα καὶ βρωμοχορταράκια,

τί ἐγὼ εἶμαι τὸ τριαντάφυλλο τὸ μοσκομυρισμένο

Πελοπν. Συνών. βρωμοχόρταρο 1, βρωμόχορτο 1.

βρωμοχορταρῆς ἡ, Νάξ. ('Απύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. βρωμα (ἡ) καὶ χορτάρι καὶ τῆς καταλ.

- ῆς ἀδηλωτικῆς φυτῶν.

Εἶδος χόρτου ἀποπνέοντος δυσσομίαν. Πβ. βρω-
μόχορτο.

βρωμοχόρταρο τό, σύνηθ. βρωμοχόρταρον Πόντ.
(Κερασ.) βρουμονχόρταρον βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τῶν οὖσ. βρωμα (ἡ) καὶ χορτάρι.

1) Γενικῶς χορτάρι ἄχρηστον, εὐτελές, μὴ ἐδώδιμον,
ἄοσμον ἢ δύσοσμον σύνηθ.: Ἄσμ.

Γιὰ δὲ τὸ βρωμοχόρταρο ποῦ θὰ μοῦ πῇ τραγούδι,

ποῦ δὲν τὸ καταδέχομαι ὅς τὴν κοπρὶὰ λουλούδι

Χίος

Πετάχτη τὸ τραντάφυλλο τὸ μοσκομυρισμένο,

πάντε, βρὲ βρωμοχόρταρα μέσ' ὅς τὴν κοπρὶὰ σπαρμένα,

ἐγὼ ἔμαι τὸ τραντάφυλλο τὸ μοσκαναθρεμμένο

Πελοπν.

Χορτάρι βρουμονχόρταρον τῆς κουπριᾶς λουλούδι

Θράκ. (Αἰν.) Συνών. βρωμοχορταράκι, βρωμό-
χορτο 1. 2) Εἶδος χόρτου δυσώδους Πελοπν. ('Αρκαδ.)

Πβ. βρωμόχορτο 2. 3) Φυτὸν παράσιτον τῶν κή-
πων Ἡπ. 4) Τὸ φυτὸν κώνειον Πόντ. (Κερασ.) Σκόπ.

βρωμόχορτο τό, σύνηθ. βρωμόχορτον Πόντ. (Κο-

λων.) βρουμόχορτον βόρ. ἰδιώμ. βρωμοχόρτι Λεξ.
Περίδ. βρουμονχόρτ' Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. βρωμα (ἡ) καὶ χόρτο.

1) Βρωμοχόρταρο 1, ὁ ἰδ., σύνηθ. 2) Διάφορα
φυτὰ δύσοσμα α) Βρωμοῦσα Β 2 α, ὁ ἰδ., Θήρ.

κ.ά. β) Βρωμοῦσα Β 2 β, ὁ ἰδ., Σκυρ. γ) Βρω-
μοῦσα Β 2 δ, ὁ ἰδ., Πάρ. κ.ά.—ΠΓεννάδ. 1049 δ)

Βρωμοῦσα Β 2 ε, ὁ ἰδ., πολλαχ. Συνών. ἀγριογτο-
μάτα, ἀγριοστάφυλο, ἀμπελουρίδα, βρωμοβότανο,

μαυρόχορτο. ε) Βρωμοῦσα Β 2 θ, ὁ ἰδ., Θεσσ.
(Βόλ. Καλαμπάκ. Λάρις.) Στερελλ. (Λαμ.) κ.ά. Συνών.

βρωμοῦσα Β 2 θ. ζ) Βρωμοβυζάκι 1, ὁ ἰδ., πολλαχ.

ζ) Χηνοπόδιον τὸ τοιχόβιον (chenopodium murale)
καὶ χηνοπόδιον τὸ λευκόν (chenopodium album) τῆς τά-

ξεως τῶν χηνοποδιωδῶν (chenopodiaceae) Θεσσ. (Καρ-
δίτς.) Θήρ. Κύπρ. κ.ά. Συνών. ἀγριοσπανάκι 1 β,

ἀγριοστράντζα. η) Στραμώνιον τὸ κοινόν (datura stra-
monium) τῆς τάξεως τῶν στρυχνωδῶν (solanaceae) Κέρκ.

κ.ά. Συνών. ἀγριοτούτουντο, πορδόχορτο. θ) Ἡ-
λιοτρόπιον τὸ τριχωτὸν (heliotropium villosum) τῆς τά-

ξεως τῶν τραχυφυλλωδῶν (borraginaceae) Θεσσ. κ.ά.

ι) Κάρδαμον ἢ δράβη (lepidium draba) τῆς τάξεως
τῶν σταυρανθῶν (cruciferae)—ΠΓεννάδ. 464. Συνών.

ἀγριοκαρδαμούδα 1, βρωμολάχανο. ια) Κώνειον
τὸ στικτὸν (conium maculatum) τῆς τάξεως τῶν σκιαδαν-

θῶν (umbelliferae) Πόντ. (Κολων.) ΠΓεννάδ. 590 ιβ)
Ἀτράφαξις ἡ ροδώδης (atriplex rosea) τῆς τάξεως τῶν

χηνοποδιωδῶν (chenopodiaceae) Θεσσ. (Καρδίτς.) ιγ)
Ἀτράφαξις ἡ ἄλιμος (atriplex halimus) τῆς τάξεως τῶν

χηνοποδιωδῶν (chenopodiaceae) πολλαχ. Συνών. ἄλι-
μῆς 1, ἀρμυρῆς 1, ἀρμυρήθρα 4. ιδ) Φυτολάκκα

ἡ παχνώδης (phytolacca prumiosa) τῆς τάξεως τῶν φυ-
τολακκωδῶν (phytolaccaceae) Κύπρ. Συνών. μελανῆς.

ιε) Σισύμβριον τὸ πολυκεράτιον (sisymbrium poly-
ceratium) καὶ σισύμβριον τὸ φαρμακευτικόν (s. officinale

τῆς τάξεως τῶν σταυρανθῶν (cruciferae) πολλαχ. ις)
Πράσιον τὸ κοινόν (marrubium vulgare) τῆς τάξεως τῶν

χειλανθῶν (labiatae) Κέρκ. ιζ) Βαλλωτὴ ἡ μέλαινα
(ballota nigra) τῆς τάξεως τῶν χειλανθῶν (labiatae)

πολλαχ. ιη) Ἀλυσσον τὸ ἀργυροῦν (alyssum argentum
ἢ murale) τῆς τάξεως τῶν σταυρανθῶν (cruciferae) Κύπρ.

[**]

βρωμοχουχλουβάγια ἡ, Ἡπ.

Ἐκ τῶν οὖσ. βρωμα (ἡ) καὶ χουχλουβάγια.

Βρωμοκουκουβάγια, ὁ ἰδ.: Ἄσμ.

Δὲν ἦσουν ἀξίως, κυνηγέ, νὰ πιάσης τὴν περδίκα,

μόν' ἦσουν ἀξίως κυνηγὸς γιὰ τ' βρωμοχουχλουβάγια,

ὁποῦ βρωμοῦν τὰ χνότα τῆς σὰ σάπινο κολοκύθι.

βρωμοχωριάτης, ἰδ. βρωμο - 2.

βρωμόψαρο, ἰδ. βρωμο - 3.

βρωμόψυχος ἐπίθ. Αἰτραυαντ. ἐν Ν'Εστ. 1, 603.

Ἐκ τῶν οὖσ. βρωμα (ἡ) καὶ ψυχή.

Ὁ ἔχων βρωμερὰν ψυχὴν, ἀμαρτωλός: Νὰ σὲ συχω-
ρέσῃ ὁ Θεὸς γιὰ τοὺς ἀμαρτίες σου, βρωμόψυχε!

βρωμόψωμο, ἰδ. βρωμο - 3.

βρωμύλος ἐπίθ. Πελοπν. ('Αρκαδ. Λακων.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. βρωμα (ἡ) καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.

- ῆλος. Κατὰ ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 27 (1915) Λεξικογρ.

